

תפ"ח (באר שבע) 37179-02-15 - מדינת ישראל נ' מרואן קאדי

תפ"ח (באר-שבע) 37179-02-15 - מדינת ישראל נ' מרואן קאדי מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 37179-02-15

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מ. גז, פמ"ד-פלילי

נגד

מרואן קאדי

ע"י ב"כ עו"ד א.ס. חסונה, ס.צ.

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[31.03.2016]

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד

כב' השופט א. ואגו

כב' השופט י. צלקובניק

ג ז ר - ד ין

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשם, הוא הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ובהתאם הורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע (רצח) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ו-דין מסתנן מזוין לפי סעיף 4 רישא לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, עולה, כי מוסא אבו-סמהדנה (להלן: "מוסא"), ידידו של הנאשם, החליט לבצע פיגוע נקמה כנגד מדינת ישראל, בעקבות מותו של חברו, נאצר אבו עאדרה (פעיל ארגון גדודי חללי אל-אקצא, ארגון שהוכרז כהתאחדות בלתי מותרת), לפני כ-13 שנה. לפני סוף חודש ינואר 2015, הבשיל הרעיון במוחו של מוסא והוא החליט להסתנן לתחומי מדינת ישראל, כשהוא חמוש בסכין, על מנת לדקור חייל צה"ל או יהודי שיקרה בדרכו, במטרה לגרום למותם ובכוונה לפגוע בביטחון המדינה. מוסא, שרכש סכין לצורך ביצוע האמור, אף הביא בחשבון, כי הוא עשוי למצוא את מותו במסגרת הוצאת הפיגוע לפועל.

ביום 28/01/2015 נפגש הנאשם עם מוסא, אשר הציע לו להסתכן עמו לתחומי מדינת ישראל, מבלי שהיה בידם אישור לעשות כן, והנאשם הסכים. לאחר תפילת הערב, נפגשו השניים בסמוך לביתו של מוסא ויצאו לכיוון הגבול, בין רצועת עזה לישראל. כשהיו במרחק של כ-800 מ' מגדר הגבול (באזור סופה), עצרו בסוכה השייכת לסלמאן אבו-סנימה ושוחחו. מוסא סיפר לנאשם, כי מטרת כניסתו לישראל הינה ביצוע פיגוע, במסגרתו הוא מתכוון לרצוח חייל צה"ל או יהודי, ואף הוציא את הסכין מכליו; הראה אותה לנאשם; ושאל אותו, האם הוא מוכן לשוב חזרה לעזה. הנאשם השיב בשלילה וביקש ממוסא להצטרף אליו, והשניים קשרו קשר לגרום למוותם של ישראלים, באשר הם ישראלים בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, כאשר תפקידו של הנאשם היה לאחוז בחייל צה"ל, או כל יהודי שהשניים ייתקלו בו, בזמן שמוסא ידקור אותו בסכין.

בסמוך לשעה 02:30 עזבו השניים את הסוכה והחלו להתקדם רגלית לכיוון גדר הגבול, הם חצו את הגדר בזחילה מתחת לגדר תלתלית ואז נחשפו על ידי כוחות צה"ל שירו לאוויר פצצת תאורה והחלו לבצע ירי מנשק קל לכיוונם. לבקשתו של מוסא, הרים הנאשם את הגדר השנייה על מנת שמוסא יוכל להיכנס לתחומי מדינת ישראל, שם הוא נעצר על ידי כוחות צה"ל שהגיעו לאזור, כוחות הצבא הורו לנאשם, שלא הספיק לחצות את הגדר השנייה לחזור לתחומי רצועת עזה, אולם הנאשם חשש כי אם ישוב על עקבותיו יירו בו כוחות צה"ל, ועל כן חצה את גדר הגבול בניגוד להוראות הצבא, ונעצר. הנאשם הודה כי במעשיו אלה הסתכן מרצועת עזה לישראל שלא דרך תחנת גבול ומבלי שהיה בידיו היתר לעשות כן, כשהוא מזוין בצוותא חדא בסכין, וקשר קשר לגרום למוותם של ישראלים באשר הם, בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, וכאשר במעשיו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה.

2. בטרם טיעונים לעונש, נגזר דינו של שותפו של הנאשם, מוסא, והוא נדון (בפני מותב אחר של בימ"ש זה ובמסגרת תפ"ח 37156-02-15) למאסר בפועל של 5 שנים ול-3 שנות מאסר על תנאי. התובעת הודיעה, כי המדינה שוקלת לערער על קולת העונש ועל כן סברה, שאין לתת משקל של ממש לעונש הנ"ל בעת גזירת עונשו של הנאשם; ואילו הסנגור ביקש להסתמך על עונש זה, ובהתאם, לדון את הנאשם למאסר קצר בהרבה, כזה שיחפוף את תקופת מעצרו.

3. במסגרת טיעוניה לעונש עמדה התובעת המלומדה, עו"ד מורן גז, על חומרת מעשי הנאשם ועל הסכנות שהוא העמיד את תושבי מדינת ישראל וחייליה בפניהם. לדבריה, יש צורך במענה אכיפתי הולם ומרתיע, להתמודדות אפקטיבית עם תופעת ההסתננות המזוינת לצורך ביצוע פיגוע טרור, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתיק שבפנינו. תופעה זו פוגעת בביטחון תושבי מדינת ישראל בכלל ועוטף עזה בפרט, בגבולות המדינה והביטחון הכללי. לא בכדי החמיר המחוקק בענישה שקבע לצד עבירת ההסתננות המזוינת (15 שנות מאסר), במאובחן מעבירת ההסתננות שאינה מזוינת (5 שנות מאסר), כאשר בכך ביטא את החומרה הרבה שראה במבצעי עבירה זו. לעמדתה, תכליתו של החוק למניעת ההסתננות ביטחונית-הרתעתית ביסודה, שנועדה להגן על ביטחון גבולות המדינה מפני אלה המבקשים להיכנס אליה שלא כדין, ובמקרה שבפנינו הצטרף הנאשם מרצון להסתננות המזוינת של שותפו וקשר עמו קשר לפגוע בחייל צה"ל או באזרח תמים אחר, כאשר רק היכולת של שלטונות הצבא, ולא חרטה, היא שמנעה את ביצוע הקשר ואת הפגיעה בביטחון המדינה, בחייליה או בתושביה. נוכח מעשים אלה ולאור פסיקה אליה הפנתה, סברה התובעת, כי מתחם העונש ההולם בתיק שבפנינו נע בין 6 ל-8 שנות מאסר בפועל, וביקשה להטיל על הנאשם ענישה ברף האמצעי-עליון של המתחם.

4. לעומת התובעת סבר הסניגור המלומד, עו"ד חסונה, כי נסיבות כתב האישום ונסיבותיו של הנאשם, אינן מצדיקות החמרה כה רבה בענישתו כפי שבקשה התביעה. הסניגור הדגיש, כי קשירת הקשר נעשתה ממש בסמוך לגבול, שם הסגיר עצמו הנאשם לידי החיילים ולא ניסה לפגוע בהם. אכן, הערך החברתי, שעניינו זכותה של מדינת ישראל לשמור על גבולותיה, נפגע, אך לא מדובר בפגיעה ברף הגבוה, שכן הנאשם לא גנב את הגבול בצורה מתוחכמת, ואף נתפס מייד לאחר שחצה את הגדר. יתרה מכך, החיילים בקשו מהנאשם שיחזור לעזה, אך הוא, מחששו שמא יירו בו החיילים, העדיף להיכנס למדינת ישראל ולהסגיר עצמו לידיהם, לאחר שראה בהם גורם שיוכל לגונן עליו. עוד הוסיף הסניגור, כי לא היה זה הנאשם שנשא על גופו את הסכין בעת ההסתננות, והוא הורשע בעובדה זו מכוח דיני השותפות בלבד; כי חלקו בביצוע המעשים היה שולי, מינורי ומשני; כי התכנון לפגוע בחייל או תושב של מדינת ישראל לא התבצע; כי לא נגרם כל נזק כתוצאה ממעשי הנאשם ושותפו; וכי לא מדובר בתכנון מוקדם במובן הקלאסי שלו, שכן הנאשם ושותפו קשרו את הקשר לבצע פיגוע ממש בטרם חצו את הגבול. הסניגור סבר, כי יש לראות במעשי הנאשם משום קבלת החלטה רגעית וטפשית, שנעשתה בהשפעתו של מוסא, ששידל אותו; הביא אותו לגדר; ושם העמיד אותו בפני עובדה מוגמרת. אף הסניגור הגיש פסיקה ענפה לעיון בית המשפט, וסבר, כי נוכח הענישה שהוטלה בפסיקה שהגיש, ולאור הנסיבות הספציפיות במקרה שבפנינו, יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 9 ל-30 חודשי מאסר בפועל. הסניגור הוסיף וציין, כי היות והנאשם, שהוא "צעיר בגיר" (יליד 1991), לא תכנן, לא יזם ואף אינו משתייך לארגון טרור כלשהו, העונש שיש לגזור עליו הינו ברף התחתון של המתחם שהציע. הוא הוסיף, כי לנאשם אין הרשעות קודמות; התיק שבפנינו הינו מעידה חד פעמית; הוא בן למשפחה ברוכת ילדים המונה 12 נפשות; סיים 6 שנות לימוד ואינו יודע קרוא וכתוב; עובר למעצרו עבד בחנות ירקות וסייע בפרנסת המשפחה; ולא יזכה להליך שיקומי בין כתלי הכלא בשל היותו אסיר בטחוני. לפיכך, כאמור, ביקש להסתפק בתקופת המעצר. הנאשם ביקש שלא להוסיף דברים מעבר לדברי הסניגור.

5. לא יכולה להיות מחלוקת של ממש בדבר חומרת מעשי הנאשם, אשר בחר לבצע, יחד עם אחר, הסתננות מזוינת לתחומי מדינת ישראל, בידיעה ברורה, כי מטרת ההסתננות הינה פגיעה בחייל צה"ל או באזרח ישראלי-יהודי שייקרה בדרכם. רק במזל, ובשל יכולות חיילי צה"ל, לא הבשילה קשירת הקשר בין הנאשם לבין שותפו לכדי פיגוע של ממש, ואך בנס לא הסתיימה קשירת הקשר בנזק של ממש, הגם שלא מדובר בקשר ערטילאי, אלא בקשר שהחלו בביצועו, ובקשר שלו מטרה אחת ברורה - פגיעה בביטחון מדינת ישראל, תושביה וחייליה; בריבונותה; ובסמכותה לקבוע מי יורשה לבוא בתחומה.

יחד עם זאת, אכן חלקו של הנאשם בקשירת הקשר ובביצועו היה משני; הוא הצטרף לשותפו ממש בטרם חצו את הגבול לתחומי מדינת ישראל; ולא היה זה הוא שנשא על גופו את הסכין, באמצעותה שאף השותף לפגוע באזרח או חייל ישראלי, בסיועו של הנאשם.

לפיכך, ולאור הפסיקה העניפה שהוצגה לעיונו, אנו קובעים את מתחם העונש ההולם בין 3 ל-7 שנות מאסר בפועל.

(ר' לעניין זה גזר דינו של השותף - תפ"ח [ב"ש] 37156-02-15 מדינת ישראל נ' מוסא אבו-סמהדאנה מיום 15/03/16; תפ"ח [ב"ש] 1057/06 מדינת ישראל נ' חאפי סאמי, מיום 13/12/06; תפ"ח [ב"ש] 1094/06 מדינת ישראל נ' נבהין ראמז, מיום 09/01/08; תפ"ח [ב"ש] 1071/06 מדינת ישראל נ' קהוג'י חמודה, מיום 31/12/07; תפ"ח [ב"ש] 1048/06 מדינת ישראל נ' חרב עאדל, מיום 15/11/06; ע"פ 225/10 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 18/10/10; ע"פ 1674/14 עליוה נ' מדינת ישראל, מיום 06/10/14; ת"פ [ב"ש] 8999-05-14 מדינת ישראל נ' חאתם אבו-סליסל, מיום 23/07/14; ת"פ [ב"ש] 162-03-13 מדינת ישראל נ' אבו סליסל תייסיר, מיום 11/11/13).

6. אשר לעונש הראוי לנאשם בתוך המתחם, והיות ומדובר בצעיר, כבן 23, שאין לו הרשעות קודמות; שחלקו בביצוע המעשים היה משני; כי הצטרף לקשר ממש בטרם חצה עם שותפו את הגבול; כי לא נגרם נזק של ממש כתוצאה מהמעשים; ואף לאור כלל אחידות הענישה, אנו סבורים, כי העונש הראוי לנאשם הוא בחלקו האמצעי-תחתון של המתחם.

7. אשר על כן, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 4 שנים, החל מיום המעצר - 29/01/15.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירות בהן הורשע או כל עבירת ביטחון, וזאת תוך 3 שנים מיום שחרורו.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, כא' אדר ב' תשע"ו, 31 מרץ 2016, במעמד הצדדים.